

— Маминко, може ли да остане при насъ, и ако не го потърси нѣкой, мога ли да го задържа за себе си? Азъ ще се грижа за него и ще го храня. Не ще го оставя да безпокои никого.

Майка ми винаги разбираше, а сжщо и татко, следъ като му говорѣше тя.

— Добре, Томчо, ще видимъ. Ако си добъръ къмъ него и ако никой не го потърси, може да остане докогато иска.

Азъ огребяхъ останки отъ закуската по чиниитѣ. Зипъ ме наблюдаваше, като мигаше съ очи и въртѣше опашка. Въ задния дворъ той така изкустно облиза паницата, че тя изглеждаше сжщо като измита. Готвачката ни, нѣмцойка, погледна презъ кухненската врата и се навжси.

— Откъде взема този куче? — запита ме тя недоволна.

— Лиза, това е Зипъ, моето куче. Туку-що дойде, и майка каза, че мога да го задържа, ако се отнасямъ добре съ него. Моля ти се, грижи се за него, докато азъ съмъ на училище. Моля ти се, Лиза!

— Такъвъ куче не добро. Мене знае. Кафявъ куче само яде, догде изяде свой глава. По-добре ти вържешъ него.

Нѣмахъ време да влизамъ въ споръ съ Лиза, защото училищниятъ звънецъ наскоро щѣше да удари. Вързахъ Зипъ съ вжже и го оставихъ да скимти по мене, когато се запжтихъ къмъ училището.

Презъ цѣлия день мислитѣ ми бѣха по кученцето. Чудѣхъ се, дали не е дошелъ нѣкой да го потърси; дали не се е промъкнало въ двора нѣкое голѣмо куче да го удуши, преди да го види майка ми; дали не го е ритнала готвачката, или да го е хокала баба ми.

„Но не — рекохъ си — не бива да допускамъ такива работи. Азъ зная, какво би направилъ баща ми,